

Azonban a felperes véleménye szerint az ítélet nem hat ki a Banca di Roma által kiadott garanciára, mivel az (ügy tényállására alkalmazandó) olasz jog értelmében ezen garancia önállósága alapján a Banca di Roma köteles végrehajtani a garanciát pusztán a Bizottság kérésére is, és nem élhet a Ferrier Nord által adott esetben felhozható kifogásokkal.

(¹) HL 1989., L 260., 1. o.

(²) Az EBHT-ban még nem tették közzé.

2007. július 13-án benyújtott kereset – Litvánia kontra Bizottság

(T-262/07. sz. ügy)

(2007/C 211/100)

Az eljárás nyelve: litván

Felek

Felperes: Litván Köztársaság (képviselők: D. Kriauciūnas és E. Matulionytė)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

- Az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg a Bizottság 2007. május 4-i C(2007) 1979 final határozatát (¹), vagy másodlagosan semmisítse meg azt a Litván Köztársaságnak címzett részében;
- a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A vitatott határozat meghatározza az új tagállamokban a csatlakozás időpontjában az azon mennyiségeket meghaladóan szabad forgalomban lévő mezőgazdasági termék-mennyiségeket, amelyeket 2004. május 1-jén a normál áthozatot képezőknek minősítettek, valamint az új tagállamoknak az e többletmennyiségek felszámolásának költségei következtében felszámított összegeket.

A felperes szerint a vitatott határozat jogellenes. Keresetének alátámasztásaként négy jogalpra hivatkozik:

1. Hatáskör hiánya

A felperes azt állítja, hogy a Csatlakozási Okmány IV. melléklete IV. fejezetének (4) bekezdése nem ruház a Bizottságra olyan hatáskört, amelynek értelmében az a tagállamokat a közösségi költségvetésbe történő olyan fizetések teljesítésére kötelezhetné, amelyek büntetőbírság jellegűek, különösen olyankor, amikor nem bizonyított, hogy a Közösségnek kiadásai merültek volna fel a felesleges készletek felszámolásakor; valamint, hogy a

Bizottság túllépte a Csatlakozási Okmány 41. cikke értelmében a határozat elfogadására előírt hároméves időtartamot, ami már önmagában is elegendő jogalap lenne a határozathoz.

2. Az európai közösségi jog megsértése

A jogbiztonság elvének megsértése: a vitatott határozat sérti a jogbiztonság elvét, mert a metodikája és a felesleges készletek kiszámításának kritériumai nem voltak ismeretesek akkor, amikor a csatlakozás időpontjában meghatározták a felhalmozódott készleteket, ami lehetővé tette volna a tagállamok számára a többletkészletek felhalmozódásának megelőzését vagy azok felszámolását azon gazdasági szereplők költségére, akik azokat felhalmozták. Ezenkívül, a vitatott határozat eltérő kritériumokat állapított meg – és kibővítette az értékelt áruk jegyzékét – az 1972/2003 rendelet 4. cikkével összehasonlítva, amely alapján a tagállamok a többletkészleteket felügyelik.

A megkülönböztetés tilalma elvének megsértése: az Ausztriában, Svédországban és Finnországban lévő mezőgazdasági termékek többletkészleteiről szóló 144/97/EK bizottsági rendeletről eltérően, a vitatott határozat nem csak azokat a termékeket vette figyelembe, amelyek tekintetében export-visszatérítést nyújtottak, vagy amelyekre intervenció intézkedéseket alkalmaztak, hanem az egyéb termékkészleteket is. Ezt az elvet azzal is megsértették, hogy az új tagállamok különböző helyzeteket azonos módon kezeltek, és elmulasztották – mindenféle indok nélkül – figyelembe venni azokat a sajátos körülményeket, amelyek között készleteik felduzzadtak.

A hatékony ügyintézés és az átláthatóság elvének megsértése: a vitatott határozat nem határozza meg érthetően a fizetések kiszámításának szempontjait, és ezen felül, a szempontok állandóan változnak. Ezenkívül, bár a tagállamok maguk is felbecsülték a készleteket a közösségi jog rendelkezéseinek megfelelően, a Bizottság, anélkül, hogy megindokolta volna, hogy ez a becslés miért nem megfelelő, illetve, anélkül, hogy azt vitatta volna, elvégezte ugyanezen készleteknek egy másik becslését, a saját szempontjai alapján.

A Csatlakozási Okmány rendelkezéseinek megsértése: először is, a határozat nem megfelelő eszköz a többletkészletek felszámolására kitérő azon cél elérésére, melyet a Csatlakozási Okmány IV. melléklete IV. fejezete (2) bekezdése ír elő, különösen azért, mert a határozatban meg sem kísérelték a bíróságokat kapcsolatba hozni a Közösség oldalán a többletkészletek felszámolásakor felmerült kiadásokkal. Másodsor, a határozatot a Csatlakozási Okmány 41. cikkében megállapított, a csatlakozás időpontjától számított azon hároméves időtartam leteltét követően fogadták el, amelynek során a Bizottság elfogadhatta volna az átmeneti intézkedéseket.

3. Nem megfelelő indokolás

A felperes szerint a vitatott határozat indokolása nem megfelelő, illetve teljesen hiányzik; különösen nem bizonyított a határozatban az, hogy az Európai Közösség oldalán tényleges felmerültek (és ha igen, akkor milyen összegben) az állítólagos többletkészletek felszámolása miatt azon költségek, amelyeket a tagállamoknak kellene állnia.

4. Nyilvánvaló értékelési hibák

A felperes azt állítja, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát vétett akkor, amikor, először is, makroökonómiai szinten választotta meg a módszert, és nem becsülte fel azokat a készleteket, amelyek a tagállamokban ténylegesen felhalmozódtak, másodsor pedig akkor, amikor a felek egyéni érveit értékelte, nem vette figyelembe azokat a sajátos és objektív körülményeket, amelyek között a Litván Köztársaságban a tejágazatban a nemzeti készletek felhalmozódtak.

(¹) A Cseh Köztársaság, Észtország, Ciprus, Lettország, Litvánia, Magyarország, Málta, Lengyelország, Szlovénia és Szlovákia Európai Unióhoz történő csatlakozásával összefüggésben a cukortól eltérő mezőgazdasági termékek többletkészleteinek meghatározásáról és e készletek felszámolásának pénzügyi következményeiről szóló, 2007. május 4-i 2007/361/EK bizottsági határozat (az értesítés a C(2007) 1979. számú dokumentummal történt) (HL 2007., L 138., 14. o.).

2007. július 9-én benyújtott kereset – Air One kontra Bizottság

(T-266/07. sz. ügy)

(2007/C 211/101)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Felperes: Air One SpA (képviselők: M. Mercola és P. Tiotti avvocati)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

- Az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg a közszolgáltatási kötelezettségekről és egyes Szardíniába vezető és Szardíniából induló útvonalokról szóló, 2007. április 23-i B (2007) 1712 bizottsági határozatot, amennyiben az megköveteli az olasz kormánytól, hogy az érintett közszolgáltatási kötelezettségeket (KSZK) elfogadó légitfuvarozók számára engedélyezze a Szardínia és a kontinens közötti útvonalak üzemeltetését függetlenül attól, hogy az elfogadásra a nemzeti jogszabályban megállapított 30 napos időszak lejáratát követően vagy azt megelőzően került sor (a határozat 1. cikkének a) pontja);
- A Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperes az EK 230. cikk (4) bekezdése alapján kéri a közösségi légitfuvarozók Közösségen belüli légi útvonalakhoz jutásáról szóló, 1992. július 23-i 2408/92/EGK tanácsi rendelet 4. cikke alapján a közszolgáltatási kötelezettségekről és egyes Szardíniába vezető és Szardíniából induló útvonalokról szóló, 2007. április

23-i B (2007) 1712 bizottsági határozat 1. cikke a) pontjának megsemmisítését.

Keresetének alátámasztására a felperes az alábbi indokolásra hivatkozik:

- Nyilvánvaló téves értékelés, illetve logikátlan és ellentmondásos indokolás. A felperes keresete szerint először is a Bizottság – azzal, hogy előírta az olasz kormányának, hogy az érintett közszolgáltatási kötelezettségeket tiszteletben tartani kívánó légitfuvarozók számára engedélyezze a kérdéses útvonalak üzemeltetését attól az időponttól kezdve, amikor értesítették a fenti szolgáltatások nyújtásának megkezdésére vonatkozó szándékukról, illetve az értesítés elküldésének időpontjától akár a nemzeti jogszabályban megállapított 30 napos időszak lejáratát követően, akár azt megelőzően – az indokolás és az érintett közösségi szabályok indokolása és célkitűzései fényében helytelenül értékelte az olasz kormány által bevezetett rendszert. A felperes különösen arra hivatkozik, hogy a 2408/1992 rendelet 4. cikke kötelezi a tagállamokat, hogy a területi folyamatosság célkitűzését a közszolgáltatási kötelezettségek bevezetésével érjék el, amelynek ugyan a közösségi belüli útvonalak tekintetében kivételt képeznek a közösségi áruszállítók szabad piacra jutásának elve alól, azonban tiszteletben tartják az arányosság elvét, és ezért a lehető legszűkebbre korlátozzák a kizárólagos jogosultságok és/vagy pénzügyi ellenszolgáltatások engedélyezését. A felperes véleménye szerint az olasz kormány maradéktalanul megfelelt a közösségi szabályozás szellemiségének, tekintettel arra, hogy a KSZK-megállapítási eljárás első szakaszának végleges megszüntetése:

- ösztönzi az ajánlatok benyújtását a fuvarozók részéről, és az érintett közszolgáltatási kötelezettségek odaítélését az állam részéről a fent említett első szakasz során,
- korlátozza a második szakaszra történő áttérés lehetőségét, amelynek során a kormány ajánlattételi felhívással köteles kizárólagos jogot adni annak lehetőségével, hogy felelősséget vállaljon az érintett pénzügyi ellenszolgáltatásért.

- Ezenfelül nyilvánvaló – ellentétben azzal, amit a Bizottság egyúttal állít – hogy a közszolgáltatási kötelezettségekkel terhelt légitfuvarozók közötti versenyre nem kerülhet sor úgy, mint a közszolgáltatási kötelezettségektől mentes útvonalakon. Ezért a KSZK-rendszerek előfeltétele, hogy a kérdéses útvonalakat olyan mértékben jellemezzék jövedelmezőségi problémák, hogy egyetlen fuvarozó sem választaná azt az útvonalat olyan módon, hogy az szokásos piaci körülmények között megfeleljen a közérdeknek, ennek megfelelően védelmi mechanizmusok bevezetésére van szükség a jó és megbízható fuvarozók tekintetében.

- A felperes azt állítja továbbá, hogy a Bizottság által előírt szabályozási keret hátrányosan megkülönböztető, mivel az első szakaszban a közszolgáltatási kötelezettségek elfogadására vonatkozó kötelező időszak eltérése elsődlegesen a jelentős piaci erővel rendelkező fuvarozók számára biztosít előnyt azzal, hogy az időszak lejáratát követően lehetővé teszi számukra az ajánlattételt a KSZK-útvonalakra, amikor a versenytársak már megtették ajánlataikat, aminek elsődleges célja e versenytársak piaci részesedésének megszerzése.